

Spelarit

1985-4

No.5. 85

KOTTERJOLLI

Jyväskylässä 26. -28.7.1985

Tilausbussin lähtöajat ja -paikat:

26.7 klo 17.00 Uomarinteen koulu

17.20 Hakunila, ostoskeskuksen
pysäkki

17.40 Mikkolanpuisto, raskaan
liikenteen pysäköintipaikka

Paluu sunnuntaina 28.7 ohjelman päätettyä

Muilla kulkuneuvoilla lähtijöille tiedoksi
juhlakanslian osoite:

K-S Keskusammattikoulu

Sepänkatu 3 (Harjun Pohjoispäässä)

BELGIAAN LÄHTIJÄT:

Muistathan, että matkalla tarvitaan passi.
Nyt kesällä on moni muukin lähdössä mat-
kalle ja passitoimistossa saattaa olla ruuh-
kaa. Ellei Sinulla ole voimassa olevaa
passia, on uuden hankinta syytä panna heti
vireille.

Johtokunta

HYVÄT SPELARIT

Kesä on sitten vihdoinkin tullut -uinakin kalenterin mukaan, ilmoistu päätellen on enempiakin vihreän tulven tuntua.

Harjoituskausi alkaa olla jo kevätkaudelta loppuilluan tosin joillakin ryhmillä on vielä viimeisiä "hionta" harjoituksia kesän esiintymisiä varten.

On ilolla todettava, että eri ryhmissä on aktiivisesti harjoiteltu ja saatu ohjelmistoa valmiiksi esiintymisiä varten joten meillä on tanssijoita tällä hetkellä varsin mukavasti pitemmänkin ohjelmakokonaisuuden esittämiseen. Myös on ilolla todettava, että eri ryhmillä on omat pelimannit soittamassa jolloin saadaan ohjelmakokonaisuus monipuolisemmaksi ja vaihtelevammaksi.

Heinäkuu on useimmilla lomakuukausi, jolloin harrastustoiminta myöskin viettää lomaa, mutta tänä vuonna ei lomallakaan ehdi harrastus unohtua, koska Nordlek ja SK:n kesä tapahtuma Kottenjolli ovat heinäkuussa ja spelarit on ko. tapahtumissa mukana.

Tätä kirjoittaessani on enää muutama päivä aikaa keskikesän suurjuhlaan juhannukseen, joten toivotan

TEILLE KAIKILLE OIKEIN HYVÄÄ JUHANNUSTA,
HYVÄÄ JA VIRKISTÄVÄÄ KESÄÄ

tapaamme sitten syksyllä uutta intoa uhkuen antoisan harrastuksemme parissa.

Kukko

NORDLEK 85

Turussa 3.-7.7.1985

Yhteistä bussikuljetusta
ei ole järjestetty
syystä, että kaikki
eivät pääse lähtemään
samana päivänä. Osa saapuu
Turkuun jo tiistai-iltapäivällä
osa vasta lauantaina.

Kun saavutte Turkuun,
niin hakeutukaa juhla-
kansliaan. Juhlakanslia
toimii Kupittaaan
Urheiluhallissa.
Sisäunkäynti pääovista.
Kupittaaan alue löytyy
Uudenmaantien varrelta.
Osoite on

Paavo Nurmen tie 1

Juhlakansliasta
saatte tiedon majoituksesta
koulusta.

TURUSSA TAVATAAN

Hilding

KESÄN KYNNYKSELLÄ

Tätä kirjoittaessani päivä paistaa, linnut liventävät ja Suomen suvinen luonto on parhaimmillaan. Selvisimme kuitenkin harvinaisen kylmästä ja pitkästä talvesta.

Edessämme ovat kesän monet tapahtumat: kesäjuhlat, esiintymiset ja matkat. Ensimmäisiä tilaisuuksia olivat esitys Tikkurilan patsasaukiolla ja Espan lavalla. Sää ei esityksiä suosinut. Hyvin kuitenkin tanssi sujui patsasaukiolla, vaikka pelimannien sormet olivat kohmeessa. Espan esityksen aikana tippaa vaille satoi, mutta yleisöä oli kuitenkin tavanomainen puistontäysä. Kameranapsahtelivat ja kaitafilmikamerat surisivat. Meidät ikuistettiin monen turistin eksoottiseksi matkamuistoksi.

Uutta ja ilahduttavaa Espan esityksessä oli, että mukana oli paljon uutta joukkoa. Kun yksi ryhmä lopetti, oli toinen jo valmiina alkamaan tanssin. Lopuksi esitetty nuuska-polkka, jonka kaikki esiintyjät yhdessä tanssivat, näytti yleisölle: meitä on paljon ja meillä on kivaa. Tanssin ilon lisäksi on yhdessä viihtyminen aivan yhtä tärkeää.

Toimitus ja johtokunta toivottavat kaikille jäsenille hyvää ja hauskaa tanhukesää.

Toimitussihteeri

MIKKOLAN PIENET TANHUUJAT

Tässä Nukkumattia odotellessa ajattelin kirjoittaa jotakin seuran omaan lehteen. Monta kertaa olen kyllä aloittanut jos jonkilaisesta aiheesta, mutta jostain syystä en ole saanut niitä loppuun. Aina ne ovat lopahtaneet lyhyeen kuin kanan lento. Paperille ei ole tullut kuin muutama rivi ja sitten tulee stoppi ... Ajatukset pysähtyvät. Tämä ei kyllä ole mitään helppoa hommaa; saada nimittäin asiaa paperille ja sitten vielä niin selvästi, että sen tajuaisi siitä. Nyt ajattelin kirjoittaa Mikkolan pienistä tanhuujista.

Mikkolassa on toiminut alle kouluikäisten tanhuryhmä. Lapsta on ollut n. 20. Aktiivisia on ollut n. 12 tanhuujaa. Mukana on ollut myös viisi urhoollista pikkupoikaa. Olemme harjoitelleet laulu- ja piirileikkejä sekä pienille tarkoitettuja tanhuja. Esiintymässä nämä pienet ovat olleet kaksi kertaa. Esiintymiset olivat Malmilla vanhainkodissa sekä seurakunnan vanhusten kerholaisille, missä he saivat raikuvat aplodit. Oli hauska katsella, kun pienet tytöt ja pojat parhaimpiinsa pukeutuneina tanssivat ja lauloivat, niin että sali raikui. Taisi siinä jollekin mummulle tulla kyynelkin silmään, niin hyvin he tanssivat. Esityksen jälkeen odotti iloinen yllätys. Pöytä oli katettu täyteen herkkuja. Voi sitä riemua, kun sai juoda limua ja syödä pullaa ja pipareita niin paljon kuin vatsa veti. Vanhemmille oli kahvia ja voileipiä. Aikuisilla ja lapsilla oli hauskaa. Vanhukset kävivät useaan kertaan kiittelemässä ja toivoivat, että emme unohtaisi vanhuksia. Täysin vatsoin sitten marssimme kohti kotia.

Mikkolan lastenryhmää on ohjannut Raine Hei-
nonen ja apurina on ollut Mirja-Mummeli. Tuo
nimi "Mummeli" tuli viime keväänä jostain
syystä. Näitten pienten tanhuujien kanssa
on ollut ilo työskennellä. He ovat kaikki
kivoja ja oppivaisia lapsia. Välillä on tie-
tenkin huonoja päiviä, niin ettei kukaan ha-
luaisi tanhuta eikä kukaan haluaisi olla ke-
nenkään pari. Silloin ei tanhuta, vaan istu-
taan kaikki lattialle ja jutellaan tai laule-
taan. Onneksi niitä päiviä on ollut harvoin.

Tämä mennyt kausi on ollut kiva ja antoisa.
Kiitos vanhemmille, että olette jaksaneet
vielä raskaan työpäivän päälle kuljettää lap-
sia harjoituksiin.

Hauskaa kesää kaikille

Mummeli

MYYJÄISISTÄ

Monta pientä muurahaista marssi näin
aurinkoista tietä Mikkolan puistoon
ja Martinlaaksoon päin.
Matka oli hauska niin
saivat he mukaan monta ostajaa.

Kiitos kaikille: Oli taas kerran mukavaa
touhuta mukana.

ERÄS TANHUTARINA

Muutettiinpa mekin mamman kanssa Vantaalle. Ajaessamme muuttoauton pihaan koko talon porukka oli parvekkeillaan ihmettelemässä min-kälaista sakkia autosta purkautuu. Ihmettelemistä kyllä riittikin. Ensin tulee puolenkymmentä mukulaa ja heti perään mamma, mamma, jolla töitä piisasi heti alusta alkaen, juosta jokaisen ipananperässä eri suuntaan kiel-tämässä ettei saa astua siihen, eikä sinne saa koskea jne. Minäkin vetäydyin autosta hyvin vaivautuneena saamastamme huomiosta.

Täytyihän tavaratkin sisälle saada, joten kävimme mamman kanssa tuumasta toimeen. Raahatessamme pakastearkkua ylös ajattelin alakeran väen olevan ainakin rauhallista porukkaa. Niin rauhallisesti he katselivat, kun mammamme tarttui arkun reunasta kiinni ja ryhtyi puhuen sitä kanssani kantamaan.

Siinä ne tavarat ajan myötä ylös saatiin ja pääsimme asumaan. Alkuun elelimme varoen. Kunnes sitten "hyvät päivät" vaihdettiin. Alakerran isäntäkin tuli tuttavuutta tekemään. Kertoili jostakin ihmeellisestä tanhuharrastuksesta.

Seuraavana päivänä alkoi tapahtua. Tullessani töistä samainen isäntä aivan kuin odotteli minua parvekkeellaan. Aihe alkoi heti tanhuista, mistäpä muustakaan. Hän ehdotti, että minä ja mammakin voisimme mennä mukaan tanhuilemaan. MINÄKÖ? Minä, joka en osannut tanssia kuin "sikunapäissäni", saati sitten tanhuta. Voi, ei käy.

Oli meillä jotain oma-aloitteisuuttakin. Ne olivat nimittäin "yötanhut". Eihän harjoituksissa passannut alkaa toinen toisilleen huutaa, mutta kotona sitäkin enemmän. Kerran yöllä kolmen aikaan mammakin veti maton kasaan ja näytti miten valssataan.

Onneksi ovat sentään "yötanhut" vähentyneet, sillä ne olivat sitä rankinta harjoitusta. Näin olemme talven tanhuilleet ja ajatelleet tanhuta vielä monta talvea ja kesäkin.

Lyyli

Ps. Onkohan se alakerran porukka rauhallista väkeä? Kiitokset heille ja ohjaajillemme. Hauskaa kesää kaikille!

Mamma

MUISTELO

Vuonna 1976 Nordlek-tapahtuma oli Trondheimissa, Pohjois-Norjassa. Sateisena heinäkuun aamuna lähdimme, sisarukset Kati ja Veijo ynnä puoliskonsa Jorri ja Eeva, lomalemaan telttailleen Ruotsiin ja Norjaan. Päämääränä oli muun muassa poiketa Trondheimissa. Monien riemukkaiden lomaseikkailujen jälkeen tulimme Trondheimiin. Vierailu tässä kodikkaassa pikku kaupungissa käänsi kokonaan uuden lehden meidän elämämme romaanissa.

Meidät otti vastaan lämmin kesäinen sää, jollaista emme odottaneet pohjoisessa kokevamme. Liekö syynä Golf-virran mutka Norjan rannikolle vai suosivatko sään haltijat meitä muuten? Pystyitimme telttamme camping-alueelle ja lähdimme kaupungille. Katukuvasta näki, että juhlat olivat käynnissä, sillä kansallispukuisia ihmisiä tuli vastaan jatkuvasti.

Me suuntasimme kulkumme pelimannikonserttiin, jossa näimme myös tanhuesityksiä. Istuimme pyöreän juhlasalin portaittain nousevassa katsomossa. Musiikkiesitys toisensa jälkeen sai sydämemme sykkimään kansanmusiikin tahtiin. Henkeä haukkoen katsoimme tanhuesityksiä ja tuumimme: "Kuinka kukaan VOI muistaa noin monta erilaista vuoroa?" Emme olleet koskaan aikaisemmin nähneet näin paljon kansallispukuja puhumattakaan eri Pohjoismaiden puvuista. Ihmettelimme pukujen malleja, värejä ja taidokasta käsityötä. Illan esitykset saivat minut niin ällistykseen ja haltioihin, että melkeinpä "tippa silmässä" lopulta seurasin pyöreän salin lattialla kuohuvaa värikästä näytelmää. Tuntui, että elämys oli niin mahtava, että sitä ei pysty yhdellä kertaa sulattamaan: "Tuntuu yhtä mahdottomalta, kuin jos pitäisi nielaista täytekakku kokonaisena", sanoin vieressäni hämmästelevälle kälylleni.

Illan lopuksi oli tanssia. Katsomossa me ihmettelimme tanssijoiden taitoa. Yhden kerran uskaltauduimme tanssilattialle. Soitettiin polkkaa ja tarkoituksemme oli sitä opetella. "Ei tule mitään", sanoi pessi-

mistinen puolisoni, "tämä on kuin kaksi sahapukkiä hyppelisi lattialla". Pettyneinä kiipesimme katsomoon ja tunsimme itsemme kömpelöiksi ja ulkopuolisiksi. Kateellisinä seurasimme muiden menoa. Se näytti vaativan balettitanssijan lahjat. Vielä emme arvanneet, kuinka pitkä ja tuskallinen harjoittelu meillä olisi edessämme, ennen kuin polkka sujuisi kunnolla.

Lomamme jatkui edelleen Norjassa, mutta Trondheimistä lähdön jälkeen emme enää olleet entisiä itsejämme. Kokemus, jonka keskelle olimme joutuneet, oli kuin uskonnollinen herätys tai rakkauden ensi huuma. Syksyllä liityttiin vantaalaiseen tanhuseuraan ja "uskomme" sai lisävahvistusta. Kuinka olla-kaan, ensimmäisellä harjoituskernalla oli ohjelmassa Repolan katrilli - ensikertalaiselle hütähdyttävä kokemus varsinkin luomaan musiikkinsa vuoksi. Vuorojen monilukuisuus oli meille arkajaloille melkoinen koettelemus.

Yhä kasvavan innon vallassa kävimme harjoituksissa. Vähitellen alkoivat esiintymiset ja se pakotti hankkimaan kansallispuvut. Jalat taitojen lisäksi piti nyt sitten harjaannuttaa myös käsien taitoa pukuja ommellessa ja villasukkia kutoessa.

Ensiesiintyminen ehti kuitenkin jo ennen kuin puvut olivat valmiit. Martinlaakson koululla oli juhla, jossa "puujalkaryhmämme" aivan epävirallisesti esitti Kujasen. Osa meistä tanssi vain tavallisissa "Ruuhka-Suomen" asuissa. Voi miten sydämemme pampaili, kädet hikosivat ja jalat tänisivät:

Vuorot hävisivät mielistämme mustaan pimeyteen ja naapuria seuraten tanhu jotenkuten sujui loppuun.

Esiintymisiä alkoi tulla yhä tihenevään tahtiin ja me tunsimme itsemme suuriksi taiteilijoiksi. Me tanssimme erilaisissa juhlissa, vanhainkodeissa, sairaaloissa, toreilla ja turuilla. Me palelimme Espan lavalla, kastuimme Seurasaarella ja väsyimme kesäjuhlien tilaisuuksissa. Esiintymispelko vain oli tauti, joka ei ottanut parantuaakseen. Pelkäämisen huippu koettiin Dijonissa, Ranskassa, jossa osallistuimme viininkorjuujuhlien yhteydessä pidettäviin kansainvälisiin tanhukilpailuihin. Me esiinnyimme suuressa urheiluhallissa tuhatmääräiselle yleisölle. "Tuonne mestauslavalleko me olemme vapaaehtoisesti lupautuneet?", kysikäs korvaani Carita, kun olimme kiipeämässä hallin päähän rakennetulle puiselle esiintymislavalle. Valonheittäjät sokaisivat meidät niin, että yleisö, jota niin pelkäsimme, katosi pimeyteen. Sen esityksen jälkeen hellitti esiintymispelkomme. Dijonin tulikaste karaisi meidät kohtamaan rauhallisin mielin kaikki koetukset.

Vuosien mittaan tanhuamisen "ensirakkaus" on tasaantunut tavallisen arkipäivän avioliitoksi. Tanhutoiminta on tuonut elämään iloa, väriä, matkoja, tapahtumia ja hyviä ystäviä enemmän kuin koskaan osasin kuvitella. Joskus kuitenkin ajattelen haikeana tanhuamisen alkuaikojen "rakkauden" huumaa, elämyksien uutuutta ja omaa intoani.

Eeva-Liisa Honkanen

SPELARIT

Julkaisija: Helsingin pitäjän tanhuujat
ja spelarit ry.

Toimitus: Hilding Haaparinne ja
Eeva-Liisa Honkanen